

die grap een speciale reis naar Brussel gedaan en Irreke verzekert hem dat het ernst is. Ze heeft hem zelfs bij het binnenkomen bij de schouders gevat en zoo dicht aan zijn gelaat hartstochtelijk gefluisterd: hij komt terug, dat Bernard wat achteruitdeinsde om niet gekust te worden. Hij wordt zelf al zoo gek als Irreke, en moet zijn geluk verbergen achter ruwheid, zooniet zou hij misschien zelf een arm om haren schouder leggen en fluisteren: „Alles wat gij en het heel klein beetje dat ik om hem geleden heb, heeft God aanvaard. Irma, hij heeft ons verhoord.”

— „Allemaal goed, hij komt terug, de fijne meneer. Hij laat mij daar een kasteeltje zetten op een terrein van minstens een hectaar groot en dan is het geld op. Brengt hij ander geld mee? Want in dat kasteeltje moet ook nu en dan gegeten worden. Hij schrijft dat hij boterhammen meebrengt. Zou ik hem eerst niet vragen hoeveel? En zou ik hem niet schrijven dat een man als hij natuurlijk altijd zijn woord houdt, maar dat wij domme wantrouwige boeren zijn, die maar zullen gelooven dat hij komt als hij hier zal zijn. Irma, zoo gauw ik hem zie, doe ik hem de boeien aan en leg hem vast, anders gaat hij ons nog loopen, kind, dat zult ge zien.” Ze lachen weer tegen elkaar, liefde en vriendschap, ze gekscheren luidruchtig dat het altijd een kwibus geweest is en zoo zullen ze hem maar verslijten. En gaat hij nog loopen, meneer Bernard, gaat hij nu nog loopen, dan loopt Irreke mee.

Ze worden eindelijk ernstig en ze spreken af, alles in eigendom te geven aan Dolfken. Irma wil van hem niets, ze kunnen het goede, zoo lang verwaarloosde Dolfken gelukkig maken met een ferm bewijs dat Henriken hem nooit vergeten heeft en eenmaal komt alles toch terug in hun bezit, althans in dat van Luc.

Morgen zal Bernard de hostie, Christus' Lichaam, opheffen en tot haar op fluisteren in een snik: Dank. Hij zal den kelk opheffen, Christus' bloed, en zijn dank herhalen.

Sinds den dood van Mans spreekt Dolfken den naam van Henriken niet meer uit. Hij bewaart hem in zijn hart. Tegenover J. en Rosalie Peleman noch tegenover Fik Rollé mag hij niet uitgesproken worden en wat kan de naam bij anderen teweeg brengen? Een glimlach die Dolfken pijn doet, een verstrakkend gezicht dat hem hindert, een vraag die hij niet kan beantwoorden. Maar in zijn hart staat de dierbare naam onuitwischbaar. Hij zal terugkomen in den glans van zijn talent en rijkdom. Daaraan twijfelt Dolfken niet. Hoe meer pintjes hij drinkt, des te minder twijfelt hij en Dolfken heeft voor dit alles een spreuk, die niets onthult en alles zegt. Als hij, meer en meer gezaligd door ons goed Brabantsch bier, zijn edel hart moet uitstorten, zegt hij: „Alles komt terecht. Rosalie, Jef, hoort wat ik u zeg: alles komt terecht.” Deze woorden zijn een zuil van waarheid, pal als ook alles voor zijn oogen zich ontdebelt en verschuift, een bron van kracht en niemand, die met hem eenig leed bespreekt, die deze woorden niet van hem meedraagt. „Denk er